

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové a soudců Mgr. Dany Černovské a Mgr. Jiřího Tichého, v právní věci žalobce: X, zastoupeného: Mgr. Jiřím Hoňkem, advokátem se sídlem Senovážné náměstí 23, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení Praha**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení proti rozhodnutí žalované č.j. 323-9010-17.5.2010-1583/LG ze dne 4. 6. 2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, který bude vrácen z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí č.j. 323-9010-17.5.2010-1583/LG ze dne 4. 6. 2010, kterým žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí č.j. 41082/010-9010-28.12.2009/23-POJ/PM/3 ze dne 29. 3. 2010. Tímto rozhodnutím Pražská správa sociálního zabezpečení podle § 104a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, (dále jen „ZOPSZ“) zamítla žádost žalobce, který je plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále též „pojistné“), o vrácení přeplatku na pojistném za období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007. Žalovaná v odůvodnění odkázala na závěry Nejvyššího správního soudu s tím, že v období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 byly organizace a malé organizace (v té době zákonem užívané pojmy pro plátce pojistného) poplatníky pojistného a měly tak povinnost platit pojistné. Žalovaná doplnila, že vyměřovací základ pro účely odvodů za dané období bylo možné pomocí příslušných interpretačních postupů z příslušných ustanovení ZOPSZ stanovit natolik určitě, že o jeho vymezení nebylo pochyb.

Žalobce v obsáhlé žalobě nejprve popisuje průběh správního řízení. Uvedená rozhodnutí napadá v celém rozsahu a domáhá se jejich zrušení. Žalobce je přesvědčen, že napadená rozhodnutí jsou zcela nepřezkoumatelná a nezákonná. Podle žalobce rozhodnutí neobsahuje žádné relevantní důvody pro výrok tohoto rozhodnutí, naopak je postaveno na nepřipustných a nerelevantních argumentech, nadto s nedostatečným odůvodněním.

Správním orgánům vytýká, že v rozhodnutí odkazují jen na rozsudek Nejvyššího správního soudu s tím, že v tomto je vyřešena předběžná otázka ve smyslu § 57 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti namítá, že uvedeným rozsudkem nebyla řešena žádná skutečnost, jež by, byť hypoteticky, mohla mít povahu předběžné otázky pro případ žalobce. Navíc žalované vytýká nepřiměřenou stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, když pouze bez dalšího automaticky přejímá závěry uvedené v tomto rozsudku. Žalobce má za to, že jde o nepřezkoumatelné rozhodnutí s tím, že povinnost správního orgánu je řádně rozhodnutí odůvodnit, tak jak předpokládá ustanovení § 68 správního řádu.

V další části žaloby se žalobce vyjádřil k institutu předběžných otázek s tím, že správní orgány zcela zjevně nechápou jejich smysl. Žalobce má za to, že v řízení, v němž byl vydán předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu, vůbec není řešena předběžná otázka, neboť není naplněn žádný ze zákonných předpokladů pro to, aby na jakoukoliv z tam řešených skutečností bylo pohlíženo jako na předběžnou otázku. Vzhledem k tomu, že správní orgány napadená rozhodnutí odůvodnily výhradně tímto rozsudkem, postupovaly vadně. Podle žalobce správní orgány tímto rozhodnutím nejsou vázány a svá rozhodnutí měly odůvodnit vlastními úvahami a závěry, včetně odkazů na příslušná ustanovení platných právních předpisů.

Žalobce také nesouhlasí s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 120/2009, zejména s tím, že definici vyměřovacího základu organizace či malé organizace lze dovodit z definice vyměřovacího základu zaměstnanců.

Žalovaná nesouhlasí s žalobcem v tom, že by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné a vydáno v rozporu s právními předpisy. Uvedla, že žalobce argumentuje stejnými důvody, které uvedl již v námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí. Na závěr žalovaná doplnila, že je vázána právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správní soud č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25. 2. 2010.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Stěžejní námitkou v daném případě bylo posoudit, zda v době od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, kdy zákon ZOPSZ neobsahoval v důsledku legislativního pochybení definici vyměřovacího základu organizace a malé organizace, měl žalobce povinnost odvést pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti.

Jak bylo výše naznačeno uvedeným problémem se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25. 2. 2010. Tento rozsudek společně s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č.j. 59 A 13/2010-143 ze dne 21. 4. 2010 napadla stěžovatelka ústavní stížností, kterou se domáhala toho, aby Ústavní soud zrušil uvedené rozhodnutí soudu s tím, že došlo k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Ústavní soud nálezem č.j. I. ÚS 1904/10 ze dne 19. 6. 2012 stížnost odmítl s odůvodněním, že stěžovatelka brojila proti rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým bylo rozhodnutí krajského soudu zrušeno a věc vrácena do dalšího řízení, přičemž ústavní stížnost lze podat pouze proti pravomocným rozhodnutím v řízení (§ 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu). Jako důvod pro odmítnutí ústavní stížnost označil i její opožděnost.

Ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č.j. 59 A 13/2010 ze dne 21. 4. 2010 konstatoval, že je přípustná ústavní stížnost. Nejprve připomněl, že krajský soud v tomto rozsudku zdůraznil, že nemá s ohledem na jednoznačné právní stanovisko Nejvyššího správního soudu žádný prostor pro samotnou úvahu a že jeho zákonnou povinností při svém rozhodování je vycházet z právního hodnocení věci učiněné Nejvyšším správním soudem.

Podstatné je, že Ústavní soud ve svém nálezu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010 č.j. 4 Ads 120/2009-88 s tím, že zde uvedené důvody, argumenty a odkazy na příslušná ustanovení právních předpisů a judikatury považuje za dostatečné s tím, že neshledal protiústavní exces.

V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud odvodil pojem vyměřovacího základu organizace a malé organizace na základě jednotlivých ustanovení ZOPSZ; to navíc za situace, za níž nebylo možné uvažovat o zániku povinnosti platit pojistné v rozhodné době, popřípadě o nemožnosti určit jeho výši. Ve shodě s názorem Ústavního soudu učinil závěr, že v ZOPSZ ve znění účinném pro období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 existují ustanovení, z nichž lze spolehlivě dovodit vyměřovací základ organizace a malé organizace, a to s potřebnou mírou určitosti, neboť se konkrétně jedná o částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců. Ústavní soud vyloučil, že by mohla být porušena právní jistota. V této souvislosti mimo jiné zdůraznil, že pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti je běžnou (a obvyklou) součástí pojistného plnění ze strany zaměstnavatelů; tato povinnost v ZOPSZ ve znění účinném pro období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 nebyla vyloučena (či zrušena), ale zůstala zachována a logicky nebylo možné očekávat, že by zaměstnavatelé náhle neměli povinnost hradit pojistné a příspěvek.

Rozhodnutí Ústavního soudu ČR je podle článku 89 odst. 2 Ústavy ČR závazné pro všechny orgány i osoby s tím, že za situace, kdy je Ústavní soud nejvyšším orgánem ochrany ústavnosti, jsou obecné soudy analogicky vázány právním názorem Ústavního soudu ČR (viz nálezy Ústavního soudu ČR ze 14.2.1996, II. ÚS 156/95, uveřejněný pod č. 9 ve svazku Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR). Za této situace jsou námitky žalobce, ohledně funkce a smyslu předběžných otázek a vázanosti správního orgánu rozsudky Nejvyššího správního soudu zcela irelevantní.

Pro úplnost soud uvádí, že neshledal, že by rozhodnutí postrádalo některé podstatné náležitosti, které jsou požadovány správním řádem či zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, který upravuje náležitosti rozhodnutí o odvolání, ačkoliv lze uznat, že je odůvodnění rozhodnutí stručné. Je třeba připomenout, že účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem Městský soud v Praze žalobu zamítl dle § 78 odst. 7s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s.. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nepřisluší.

Soud rozhodl v souladu s ustanovením § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 2.000,- Kč z podané žaloby, neboť řízení bylo dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., v rozhodném znění osvobozeno od soudních poplatků.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. února 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová